

Divadelní hra: INSTALACE

Napsal: Jakub Fabel

Osoby:

Božena Hrstková - ředitelka galerie

Racek - pomocná síla v galerii, bývalý kulisák a alkoholik

Dr. Lída Poláková - kurátorka, teoretička umění

Patejdl - instalatér

Tonda - instalatérův učeň

JUDr. Malátný - právník

Beneš - umělec, student akademie

Popis scény: Místnost vybavená panely pro adjustaci umění. Vše začíná tak, že na scénu neustále vstupují lidé (kulisáci) a instalují rozličné umělecké předměty v podobě pomačkaných papírů, věcí denní spotřeby a pak různé připitomělé dětské kresby. Jedno z pláten vedle topení je však čisté, nepomalované.

Pak se scéna na chvíli vyprázdní.

Na scénu vstoupí ředitelka muzea Hrstková, která postupně obejde instalované předměty.

U některých se zastaví, aby překontrolovala popisek. Tak dojde až k bílému, nepomalovanému plátnu.

To ji rozčílí a proto zavolá asistenta.

Hrstková: Pane Racek, haló slyšíte mě. Kde ten chlap je? Já se z něj jednou zblázním.

Na scénu vstoupí asistent Racek se štaflema.

Racek: Co je, pani ředitelko?

Hrstková: Co to je?

Racek: Já nevím, co mi dali, to jsem pověsil. Prej to dodělá potom.

Hrstková: Jak, dodělá potom? Dneska to zahajujeme!

Racek: A co mám jako dělat? Když mi dali tohle, pověsil jsem tohle! Sorry jako!

Hrstková: No, tak mu zavolám!

Racek: Vždyť mu volali.

Hrstková: No a co jim řekl?

Racek: Že prej to udělá až těsně před zahájením..

Hrstková: Cože?

Racek: No, já za to nemůžu, to řekl on.

Heleďte, paní ředitelko, já jsem tady jenom poskok, já umění nedělám.

I když bych mohl!

Hrstková: Jak to myslíte?

Racek: Ale nic!

Hrstková: Tak mu laskavě vyřidte, ať sebou pohne, protože odpoledne to musí být kompletní.

Jestli to nebude do tří, tak to klidně sundejte. To není galerie, to je cvokhaus.

Hrstková odchází.

Racek: No, jo!

Pak hledá po kapsách mobil, a když ho konečně najde, tak mu upadne a rozpadne se na kusy.

Racek ho s nechtutí sebere a nemotorně skládá dohromady. Když ho konečně složí, mobil začne zvonit.

Racek si ho dá mezi rameno a ucho a vyleze na štafle, aby upravil artefakt visící ze stropu.

Racek: Prosím, galerie!

Na to mu mobil opět upadne a rozloží se.

Racek: Doprdele!

Racek ho znova sebere a telefon se opět rozezvoní.

Racek: Prosim, galerie. No. Jo. Nikdo vám nic nepoložil, pane! Co ste chtěl?
Pane, tady není žádný ateliér, tady jsme galerie! Jo, počkejte, vy ste ten výtečník.
No, tak povídejte! Nikoho neurážím.
Jo, to klidně můžete, hlavně to přijďte dodělat! Nebo se Hrstková zblázní. Kdy?
No to ne, to je pozdě! Hele Hrstková řekla, že pokud to tu nebude do tří, tak to mám sundat!
A to já taky udělám! Jo, třeba na Hlavním nádraží.
Naschledanou!

Racek opouští pódium, na kterém zanechá štafle. Na scénu vstupuje teoretička umění, kurátorka Lída Poláková. Prochází galerií a se zalíbením si prohlíží artefakty. Nakonec se zastaví před prázdným plátnem. Pak kontroluje popisek, na kterém je napsáno: Umění okamžiku instalace.

Poláková: Umění okamžiku instalace

Na scénu se vrací Racek pro štafle.

Poláková: A, dobrý den, Racku

Racek: Dobrý den, paní kurátorko.

Poláková: Heleďte se, je to dobré, jen umění okamžiku je nějaké jiné. Nepopletli jste to?
Mělo to být poněkud výrazovější.

Racek: Umění okamžiku? *A rozhlíží se po místnosti.*

Poláková: Myslím tento exponát!

Racek: Jo, tenhle. No, to není hotový!

Poláková: No, já jsem si říkala, že tomu něco chybí. Víte, on je Beneš opravdový talent!

Racek: No, když myslíte, paní doktorko. To víte, já tomu tak nerozumím.

Poláková: Ten chlapec je symbolem naší doby.

Racek: To máte asi pravdu.

Poláková: Už se o něj zajímají i v New Yorku.

Metropolitan Museum of Art v New Yorku by chtělo jeho výstavu.

Zraje jako réva a má vytříbený talent pro zachycení jedinečnosti

... *chvilku se zamyslí* ... lidské existence.

Její pomíjivosti. Je to opravdu třída. Kdy to hodlá dokončit?

Racek: Já nevím, Hrstková mu dala čas do tří, jinak to prý vyhodí.

Poláková: No to nemůže! To by bylo neodpustitelné! Takové barbarství mi k ní sedí.

Raději mu ještě zavolejte, ať to určitě stihne. Na vernisáži musí zazářit.

Američané sem dvakrát nepojedou.

Racek: Dobroš, paní doktorko, já ho popoženu.

Ale když to nestihne, můžeme tu vystavit něco jiného.

Sáhne do kapsy a vytáhne dámské kalhotky s беруškou.

Poláková: Proboha, kde jste to vzal?

Racek: To mám od vás? Dala ste mi to včera na večírku.

Poláková: To není pravda?

Racek: Ale je. Byla ste pěkně rozpustilá.
Poláková: Bože, já si nic nepamatuju. Prosím Racku, vraťte mi to!
Racek: To nemohu, paní doktorko. Dar je dar. Ale mám tady pro vás něco jiného.

Racek sáhne znova do kapsy a vytáhne slipy s obrázkem Ferdy Mravence.

Poláková: Co to je?
Racek: Ferda Mravenec. Tak jsme se včera dohodli. Vy mě berušku, já vám mravence.
A já své slovo držím.
Poláková: Vy ste chudák, Racku.
Racek: Možná chudák, ale oblíbený. Ženské mě žerou. Důkazem je tady Beruška!
Poláková: Neblbněte Racku, dejte mi to!

Poláková se sápe po kalhotkách

Racek: Nedám, paní doktorko, vemte si Ferdu Mravence!
Poláková: Vy ste fakt úplnej chudák. To vám Racku nezapomenu!
Racek: Paní doktorko, včera ste mluvila jinak. To bylo Racíčku sem, Racíčku tam.
Poláková: Že se nestydíte!
Racek: Já, já se nemám za co stydět. Od toho tu jsou jiní.

*Poláková odchází. Racek následně za ní.
Ozve se hlas z pozadí jeviště.*

Racek: Heleďte se! Mě je to jedno, mladíku. Já sem tu jen výpomoc.
Jestli máte nějaké připomínky, stěžujte si Hrstkový!
Jednou řekla do tří, tak to bude do tří, jinak to sundávám!

Racek se vrátí na scénu a opět vyleze na štafle a něco montuje. Za chvíli přiběhne rozzlobená Poláková

Poláková: Racku, já vás naposledy varuju, jestli mi je nedáte, tak jste tady skončil!
Racek: Ale Beruško, já nevím, proč se tady tak hádáme. Včera si byla tak milá.
Poláková: Já si vyprošuju, abyste mi tykal. Dejte sem ty kalhotky, nebo vás z těch štaflí schodím!

Poláková jde ke štaflím a začne s nimi lomcovat. Při lomcování si všimne, že požadované kalhotky koukají Rackovi ze zadní kapsy. Tak je popadne, ale Racek ji chytí za ruku.

Racek: Ale Beruško, přece byste mě nepřipravila o můj dárek.
Poláková: Já vás opravdu schodím!
Racek: To by se toho stalo, my Rackové umíme létat.
Poláková: Já říkám, abyste mi je dal!

Poláková zatáhne víc za kalhotky a štafle i s Rackem se poroučí k zemi. Poláková vytrhne překvapenému Rackovi kalhotky z ruky a se slovy ... Tak létat, jo! ... odchází.

Na scénu vstupuje Beneš a překvapeně kouká na Racka, válejícího se na zemi.

Racek: Co na mě čumíte! Tady je zavřeno! Tady nemáte co dělat!
Beneš: Já jsem přišel dodělat ten obraz!
Racek: Jo vy ste ten výtečník! Tak to jo. Tak sebou koukejte pohnout!
Stejně ale nechápu, proč jste to neuděl dřív.
To je, jako když sme ve škole psali úkoly o přestávce.

Beneš si stoupne před prázdný obraz, batoh položí vedle sebe a kouká na plátno.

Racek: No tak dělejte!

Beneš: Prosím vás, můžete mě nechat na pokoji!

Racek: No, to teda nemůžu, protože já jsem tady za to zodpovědný. Víme?

Beneš: Prosím vás, já bych to rád dodělal!

Racek: Ale jistě, mladíku. Já vám jenom chci naznačit, že jestli to nestihnete, tak se Hrstkova zblázní. Vona už je tak na hraně. Ale stejně je mi záhadou, jak to chcete stihnout. To mi fakt hlava nabere! Sorry jako, ale já myslel, že malování nějakou dobu zabere, ale je to váš boj. Mě to vlastně může bejt jedno!

Beneš: Mohl byste mě už nechat na pokoji?! Potřebuju se opravdu soustředit!

Racek: No prosím, já tu taky nemusím bejt! Stejně sem tu jenom ficka pro všechno!

Racek našťavaně odchází, na scéně zůstane osamělý Beneš, který si dřepne na bobek a kouká na plátno. Pak mu zazvoní telefon. On ho zvedne a mluví do něj.

Beneš: Jasně Terezo, akorát to dokončuji. Personál je tu poněkud nepříjemný. Já vím. Nemohl jsem počkat, oni chtěli, abych to dodělal do tří. To víš, že to stihnu. Mám to v hlavě. Až to dodělám, tak se sejdem v Polívkárně. Počkej tam na mě. Měj se, pa! Jasně, pa!

Beneš si opět sedne na bobek a kouká na plátno. Nakonec si sedne na zem, sundá si batoh ze zad a vytáhne z něj PET láhev s vodou. Chvilí tak na plátno kouká a pak zase vstane, přistoupí co nejbližší k panelu, prohlíží si ho, pokýve hlavou a opět si dřepne. To se několikrát opakuje. Když usoudí, že plochu dostatečně prostudoval, vezme petflašku a začne plátno na různých místech polévat. Přitom několikrát ustupuje, aby si dílo prohlédl. Když usoudí, že je dílo hotové, vyfotí ho na mobilní telefon, sbalí si věci a odejde. Na závěr se ještě otočí, aby se pokochal svým výtvozem. Pak se ještě jednou vrátí a setře malou kapku v rohu obrazu, zase dílo vyfotí a definitivně odchází. Panel je celý mokrá a pod ním je louže vody.

Na scéně vstoupí ředitelka Hrstkova. Ihned si všimne rozlité vody a rozčileně volá telefonem Racka.

Hrstkova: Haló! No, haló! No, kde se flákáte! Haló!

Odloží telefon od ucha a opět vytáčí číslo.

Hrstkova: Prosim vás, proč to pokládáte? No, já to nepoložila. Cože? Hele, nechte si ty řeči a koukejte sem přijít.

Na scéně přichází Racek.

Racek: Co je, doktorko?

Hrstkova: Podívejte se, co je to tady za bordel. To musí okamžitě zmizet.

Racek: To máte recht, ale za to snad nemůžu, ne? Teda vy se na mě díváte, jako bych to udělal já. A co to vlastně je? No, že by se tady..., no, to snad ne.

Racek se sehne.

Racek: Ne, je to voda.
Hrstková: Můžete mi vysvětlit, co to děláte?
Racek: Ale nic, já sem jenom myslel, jestli se von tady na truc... ?
Hrstková: Co prosím?
Racek: Ale nic, to já jen tak přemejšlel. Ale stejně to musel bejt on.
Hrstková: Kdo?
Racek: No, Beneš!
Hrstková: Von tady byl? Tak proč to nedodělal. Vy ste s ním mluvil?
Racek: Jo.
Hrstková: No, a?
Racek: No, nic. Von mě vyhodil.
Hrstková: Co?
Racek: No, vyhodil. Říkal, že chce klid.
Hrstková: No to je teda dobrý a neráčil vám předtím sdělit, kdy to tady hodlá udělat?
Racek: Ne. Ale já si myslím, že už to udělal.
Hrstková: Proč?
Racek: Byl takovej nákej divnej.
Hrstková: Divnej?
Racek: No, takovej nevyrovnanej. Von mě připadal jako zanedbaný dítě.
Voní sou ty mladý pořád zhulený, a pak nevíte, co od nich máte čekat!
Hrstková: A proto to tady pocákal?
Racek: No. Von byl trochu hysterickéj. Tak třeba se nám chtěl pomstít!
Hrstková: To se mi snad jenom zdá. To je bláznec!
Racek: Celej svět je takovej, pani ředitelko.
Hrstková: To mi povídejte. Aa co mám teď dělat?
Racek: No, co. Já bych to utřel a vykašlal se na něj, na Rembrandta.
Hrstková: Tak to prosím udělejte, nebo se fakt zblázním.
Racek: Že sem mu vůbec volal.

Hrstková odejde, Racek si potom dojde pro hadr a uklízí. Jak uklízí, tak si všimne, že voda pod topením nemizí. Začne si ho tedy podrobně prohlížet a zjistí, že z něj kape. Lehne si tedy na zem dívá se pod něj. V tu chvíli se vrací Hrstková.

Hrstková: Proboha, Racek, co tam děláte?
Racek: Tak to nebyl von. Vono teče topení.
Hrstková: Vždyť je skoro nový.
Racek: No. Dneska je všechno zfušovaný. Ale, řeknu vám, teče to docela dost.
Hrstková: A kde je teda Beneš?
Racek: Co já vim. Třeba ho to opařilo.
Hrstková: Cože?
Racek: No. A teď si líže rány.
Hrstková: Pane bože!
Racek: No, já bych to ale tak neprožíval. Nic není tak horký, jak se to uvaří.
Hrstková: Vy si děláte legraci, ale co když se mu opravdu něco stalo?
Racek: Tak bude zajímavěj, Gogén si taky udělal reklamu amputací ucha.
Hrstková: To byl Gogh.
Racek: No to je jedno, ale reklamu si udělal.
Hrstková: Měli bychom mu pro jistotu zavolat. Snad se mu nic nestalo.

Hrstková odchází a cestou dodává:

Hrstková: Jo, a sežeňte taky někoho na to topení, ale hlavně rychle, nebo se zblázním.
Racek: To se asi nedá nic dělat. Ve čtyři hodiny? *Podívá se na hodinky.* Nikoho neseženu.
Hrstková: Tak zavolejte pohotovost.

Vrací se.

Racek: Jakou?
Hrstková: Co já vim jakou, nákou. Nebo to opravte sám, mě je to jedno, já se opravdu zblázním.
A pak zavolejte tomu Benešovi. To je k zešílení.

Odchází.

Racek: To jo.

Když Hrstkova odejde, Racek volá Benešovi.

Racek: No, tady galerie. No, jaká galerie. No. Já se jenom mám zeptat, jestli ste v pořádku.
No, proč? Protože mě to asi řekli, ne? No, Hrstkova.
Má strach, jestli nejste opařenej. No, vod toho topení. No protože teče jako blázen.
No, je tady hotová potopa. Cože? To ste udělal vy?
No to sem si mohl myslet. A můžete mi říct proč?
Cože? Umění? Rozflákat topení, tomu říkáte umění? No, to mě teda podrž.
To ste teda pěkněj fracek. Co? No, fracek. Proto ste mě taky vyhazoval, co?
Jo tak, já tomu nerozumim. No, to máte teda pravdu. To jo.
Tomu nerozumí ani Hrstkova. Tak víte co, já zavolám instalátéra, ale zaplatíte ho vy.
Cože? Jo nebudete, jo? No, to si ještě povíme. No, to víte že jo.
Já vám dám umění. To se budete divit.

Racek položí telefon.

Racek: Hochu, na to budeš šetřit z kapesnýho ještě hodně dlouho.

Pak opět vytočí číslo a přitom leze pod topení, aby se ještě jednou podíval.

Racek: No nazdar Karle. No, kdo. No, Pepa, ne. Ale jak to, nepředstavil?
Tak mě snad vidíš na telefonu, ne? Jo, ty máš zase hendsfríčko.
Ne, nechci pučit. No opravdu ne. No, hele, já bych potřeboval číslo na toho tvýho instalátéra.
No, toho. Proč? No, mám pro něj práci. Co? No, já vim, že byl drahej. No, to nevádí.
Co? Že stál za hovno? No, opravit kohoutek snad umí. Tak ho najdi, prosím. Dobroš.
Neboj, já řeknu, že sem ho našel v seznamu. No, to víš, že jo. No, tak mi ho pošli.
Co dělám? Ale nic, lezu tady po zemi. Proč? No, opravuju topení. Co?
Hele, to je jedno, tak mi ho pošleš? No, super. Máš to u mě. Cože?
Jak to, jako vždycky? Hele, já nejsem žádná socka. Rozumíš? No dovol!
Hele, pošli mi to, já spěchám. No, opravdu. Dobroš. No, čau.

Položí telefon a přichází Hrstkova.

Racek: Tak si představte, že to udělal ten Beneš.
Hrstková: To vám řekl?
Racek: No. Prej je to umění.
Hrstková: Umění? To ho teda přijde draho.
Racek: No, to si taky myslim.

Hrstková: A už ste sehnal toho opraváře?

Zapírá telefon.

Racek: Teď mě kamarád poslal číslo.

Hrstková: Tak prosím vás rychle, nebo se zblázním.

Hrstková odchází. Racek zase vleze pod topení a vytáčí instalatéra.

Racek: Dobrý den, to je pan Patejdl? Tady galerie. Jaká? No, to vám pak pošlu. No, v centru. Víte, já bych se chtěl zeptat, jestli nemáte chvilku času. No, teď... Víte, my tady máme havárii topení a potřebovali bychom to opravit. Heleďte se, řekněte si kolik chcete. Nám je to jedno. Hlavně když to opravíte. No tak do hodiny. Teda spíš hned. No? No, nezbláznil. Kde ste teď? No vidíte, to ste skoro za rohem. No, já vim. No, tak si vezměte taxíka. No, my ho zaplatíme. Tak šlo by to? No. No, tak hlavně rychle. Víte, my tu máme večer vernisáž a jestli nepřijedete, tak se tu všichni utopí. Ne, to je legrace. Já si myslím, že to budete mít za chvíli sfouknutý. Tak, čekáme, jo? No. Díky. Jo, to vám pošlu. Cože? Proč vám to neřeknu. No já nevím. No u Hybernů. Jo, číslo, to si nepamatuju, ale je to jednoduchý, my sme hnedka vedle divadla. No. Tak sebou hodte. No, jak sem řekl. No na mou duši. Díky. Tak naschle.

Racek: Tak, to bychom měli. Jen, aby se na to nevyprd.

Na scénu vstupuje Racek s instalatérem Patejdlem. Za nimi se loudá s brašnou učeň Tonda.

Patejdl: No já se na to vykašlu. No to je svinstvo. To se mi nad jenom zdá.

Racek: Co se stalo?

Patejdl: No co se stalo, nějaký čokl vám tady poslal vchod! No to je hnus. Já to nesnáším. Když si pořídím čokla, tak si to taky po něm uklízím. Todo, dělej, utři to!

Tonda vytáhne z brašny hadr a utře podlahu.

Racek: Nic si z toho nedělejte, to se stává, moje maminka vždycky říkal že mi to přinese štěstí.

Patejdl: Štěstí, jo? To je teda štěstí zadělat si boty. Ještě, že jsem do toho nehamtl, než jsme sedli do toho taxíka. To by nás fofrem vypakoval.

Racek: Jo, taxikáři, to je dneska vrchnost. ty jsou hrozně přecitlivělí.

Racek: No, tuhle mě jeden vyhodil a vypadalo to, že se popereme jenom proto, že sem chtěl úctenku na třicet korun. No, vážně. Pak za mnou hodil peníze a řekl, ať si je strčím do ... No, já to nebudu opakovat tady před klukem. Jo, a pak za mnou volal: Ty kreténe. Já to slyšel ještě na konci ulice.

Tonda: To nevádí, já jsem zvyklej.

Patejdl: Tak kde to je? *Otráveně.*

Racek: Tady. Muselo to cákat hrozně. Podívejte na ten panel. Když to viděla Hrstková, tak prohlásila, že se zblázní. Ale to vona říká pořád.

Patejdl: Jaká Hrstková?

Racek: Ale, to je naše ředitelka.

Na scénu vstupuje Hrstková a už z dáli je slyšet:

Hrstková: Já se z toho snad zblázním. To je bordel. To snad... *Všimne si opravářů a zarazí se.*

Tonda: Dobrý den.
Patejdl: Dobrej!
Hrstková: Dobrý den. Vy to ještě nemáte hotový?
Patejdl: Teď sme dorazili!
Hrstková: Teprve teď?
Patejdl: No a co ste, madam, čekala?!
Racek: Paní ředitelko, oni sem jeli taxíkem, aby to stihli.
Hrstková: No, to sem zvědavá, kdo ho zaplatí.
Patejdl: No, snad vy!
Hrstková: Já? No to nemyslíte vážně?
Patejdl: Já myslel galerii, madam. Vždyť jste to slíbili!
Hrstková: Já sem vám nic neslíbila.
Patejdl: Ale tady váš kolega mi to řekl do telefonu.
Hrstková: Tak si to s ním vyřídíte. To je bezvadný, když instalatéři jezdí za zakázkama taxíkem!
Patejdl: No, tak pozor, madam, my se vám na to taky můžeme vyprdnout!
Racek: Klid, prosím vás, to se vyřeší.
Patejdl: To doufám!
Racek: Paní ředitelko, vždyť nám to může být jedno, stejně to zaplatí Beneš.
Hrstková: No, to sem zvědavá, jak ho k tomu donutíme!
Racek: Vyždyť jste sama říkala, že to zaplatí on!
Hrstková: Racku, vy jste fakt mimo! Nic, hlavně to opravte, nebo se zblázním!

Hrstková odchází.

Racek: Prosim vás nezlobte se na ni, ona je trochu hysterická.
Patejdl: No, TROCHU je možná trochu slabý slovo, ne?
Racek: Víte, žije už dlouho sama.
Patejdl: No to se nedivím. Tak kde to teče?
Racek: No, tady je pod tím louže.
Patejdl: Vždyť je to suchý!
Racek: No, já sem to už utřel.
Patejdl: No, dobře, ale teď je to suchý.
Racek: No, protože sem to utřel.
Patejdl: No, já vim, ale je to suchý. Jako, že to neteče.
Racek: No, ale předtím to kapalo, nebo spíš teklo jako blázen. Podívejte se na ten mokrej obraz!
Patejdl: A odkud?
Racek: Já nevím, to musíte vědět vy.
Patejdl: Když sem u toho nebyl, tak nevím. Jak bych to měl vědět.
Racek: Tak ste snad odborník. Třeba je to povolený.
Patejdl: Kde?
Racek: Já nevím. Třeba tady v tom kohoutu. Co já vim...
Patejdl: To je odvzdušňování.
Racek: No, to je možný, tak je povolený, ...to odvzdušňování.
Patejdl: To není.
Racek: Tak je prasklý!
Patejdl: To taky není!
Racek: Tak je třeba starý, já nevím. Prostě ho vyměňte!
Patejdl: To bude stát pětset korun + taxík!
Racek: No a co? To mi je jasný, že to nebude zadarmo. Máte ho?
Patejdl: Já nevím, to se musím podívat.
Racek: To byste byl moc hodnej!

Patejdl se na něj podívá s odporem a šátrá v brašně. Pak vytáhne ventil.

Patejdl: Novej ale nemáme.
Racek: A jakej máte?
Patejdl: No, starej.
Racek: Proč, proboha?
Patejdl: No, abychom měli rezervní.
Racek: A na co vám je rezervní ventil, když je starej?
Patejdl: No, asi na výměnu, ne!
Racek: Když je starej, tak je asi na hovno! Ne?
Patejdl: Proč?
Racek: No protože bude stejně starej, jako tady ten, kterej je taky starej.
Patejdl: Ten ale teče.
Racek: A ten váš ne?
Patejdl: To nevím. To musíme zkusit.
Racek: A co když bude taky týct?
Patejdl: Tak nevím, tak to budem muset řešit.
Racek: A jak dlouho to může trvat?
Patejdl: Co já vim, asi dokud to nedoděláme.
Racek: Heleďte se, mě je to jedno, ale za chvíli máme vernisáž a jestli to nebude, tak máme všichni pěkněj průser. A Hrstkova se zblázní.
Patejdl: Ta už se zbláznila!
Racek: Tak je to jasný.
Patejdl: No, jo.
Racek: Tak mi pak dejte vědět. Budu na telefonu.

Racek odchází a Patejdl si sedne vedle topení a vytáhne svačinu a otevře si pivo. Tonda nad ním stojí.

Tonda: Neměli bychom už začít?
Patejdl: Tondo, kolikrát ti mám říkat, spěchej pomalu! Protože základem práce je co?
Tonda: Mít všechno nářadí.
Patejdl: Ne, dobré načasování. A co je cílem naší práce?
Tonda: Aby to bylo hotový.
Patejdl: Ne, aby to bylo dobře zaplacený. A kdy to bude dobře zaplacený? Když to bude dobře načasovaný. Takže si kecni na zadek a tady máš svačinu. Nebo si myslíš, že tady ty Rembranti to dělaj jinak? Ani náhodou, každému jde akorát o chechtáky. To ti povídám. A co to tady proboha vystavujou?

Patejdl se zvedne a jde se podívat k jednomu z panelů. Na kterém visí moderní abstrakce.

Patejdl: No, to snad není možný. Za padesát papírů, taková hovadina.
Tondo, dělej, pojď se podívat, jak se vydělávaj velký prachy.
Za takovouhle mazaninu chtěj padesát papírů. Tomu říkám kšeft.
No, co tomu říkáš?
Tonda: Mě se to líbí!
Patejdl: A co se ti na tom líbí? Vždyť na tom není poznat ani co to je.
Tonda: To je vodopád!
Patejdl: Ale prosím tě, co je tohle za vodopád. Ty máš nějakou bujnou fantazii. Tss. Vodopád!

Přejde k druhému panelu a cestou kroutí hlavou.

Patejdl: A tohle je co za fógla? To snad není možný, oni tady prodávaj nafukovací tučňáky a říkaj tomu umění. To sou chytráci.
Tonda: To není tučňák, to je tukan. Takovýho mi máma koupila když jsme byli v ZOO.

Patejdl: No, to je úplně jedno, co je to za fógla. Kolik za to chtějí?
No, mě snad hrábne. Třicet papírů. To se mi snad zdá.
Počkej, cos to říkal?
Tonda: Že je to tukan.
Patejdl: Ne, tys říkal něco jako že ti ho máma koupila v ZOO?
Tonda: No, koupila, ale byl čenej.
Patejdl: To kecáš. Ona vyhodila třicet papírů za tohodle fógla? To si s ní vyřídím.
Já se tady celý dny hrabu ve sračkách,
a vona to za jeden den rozfrcá za tučňáky? To je snad trochu uhozený.
Tonda: Tati to je tukan.
Patejdl: To je jedno, ale stojí třicet papírů. Nic, hochu, konec svačiny, deme vydělávat,
aby bylo na tučňáky. No to mě poser.

Patejdl začne s demontáží topení. Tonda u něj, stejně tak jako celou dobu předtím, stojí, jí svačinu a kouká kolem sebe. Když uvolňuje ventil, tak mu praskne a z topení začne cákat špinavá voda. P ocáká celou stěnu včetně obrazu.

Patejdl: Já se na to vyseru. Tondo, chyt' to. Nečum a chyt' to. No, dělej. No, tak... No, tak už nemusíš.
Už je to v prdeli. Hele, vem hadr, to se musí utřít.
Tonda: Já mám jenom jeden?
Patejdl: No tak ho vem a utři to, ale hlavně dělej?
Tonda: Jo.

Tonda vezme hadr a rozpatlá špinavou vodu po stěně i obrazu, je to ten samý hadr, kterým na začátku utíral podlahu. Obarz je teď jedna velká čmouha.

Patejdl: No, to se ti povedlo, to tam nemáš nějakej čistej?
Tonda: Já říkal, že máme jen jeden.
Patejdl: No to je skvělý. Teď to ještě smrdí po tom čoklovi. Tondo, ty seš fakt debil!

Přichází Hrstková

Hrstková: Proboha, co ste to udělali?
Patejdl: Vono to prdlo. Ale nebojte, to uklidíme.
Hrstková: A jak asi, vždyť tam zůstanou fleky.
Patejd: Nezlobte se, to se opraví, já sem pošlu Tondu a von to zítra natře.
Hrstková: Vy sem už nikoho nepošlete, protože ste tady skončil! Sbalte si věci a vypadněte! Já se zblázním!
Patejdl: Vždyť se to opraví.
Hrstková: Ne, vypadněte!
Patejdl: Já se na to vyseru! To je kšeft.
Hrstková: Co prosím?
Patejdl: Ale, nic.

Řekne a balí si věci. Hrstková vezme telefon a volá Racka.

Hrstková: Racku, okamžitě sem naklušte! Proč? No, to se dozvíte!

Hrstková chodí kolem pocákané stěny a nadává. Zkouší ji očistit, ale nejde to. Je to ještě horší.

Hrstková: Já se zblázním! No, to je celý zadělaný! Oni to rozpatlali úplně všude.

Racek přichází na scénu

Racek: Co je paní doktorko!
Hrstková: Co je? To snad vidíte?
Racek: Co to tady udělali?
Hrstková: No co, úplně to posrali! Proboha, kde ste k nim přišel!
Racek: Doporučil mi je kamarád, paní doktorko.
Hrstková: To by mě zajímalo proč.
Racek: Nikdo jiný tak rychle nemohl.
Hrstková: Tak to mi řekněte, co teď budeme dělat?
Racek: Já to natřu, paní doktorko.
Hrstková: No to bude bezvadný, vždyť to neuschne!
Racek: Tak přes to hodíme plátno. Já ho přidělám na tu lištu.

A ukazuje na lištu, na které obraz visí.

Hrstková: To by šlo, tak hlavně sebou hodtě! Nebo se už opravdu zblázním.
Máte štěstí, že není zima, jinak bychom tu ještě umrzli.
A dejte tam nějakou ceduli, aby někoho nenapadlo to sundat.
Racek: Provedu, paní ředitelko!
Hrstková: A po vernisáži to dáte do pořádku! A hlavně sebou hodte!

Hrstková odchází. Racek doběhne pro plátno a štafle a zakrývá stěnu. Do toho mu volá Karel.

Racek: No nazdar, Karle! Tak ti pěkně děkuju! Ten tvůj machr tady způsobil kalamitu!
Já vím, žes to říkal, ale on tady zdemoloval topení i s celou galerií.
No fakt, úplně to tady vyplavil.
Celý topení je v řiti. Počkej chvilku, tady něco smrdí. No to se mi snad zdá,
tak voni na to plátno rozpatlali ještě to hovno!
Jaký hovno. No psí! Voni, když sem přišli, tak ho měli na botech.
No to jsou umělci. Já to budu mset něčím přestříkat.
Jak to, že tě to nezajímá? Vždyť byly od tebe.
Hele, vždyť jsem ti slíbil, že ti to dám.
Jen jak mi Hrstková dá prémie.
Za co? Ty seš blbej! Hele, já teď nemám čas. Musím to tady zachránit.
Pak ti zavolám. No snad mi můžeš věřit, ne. Dobroš.
Jo, dám ti to celý. No, tak zdar.

Položí telefon a dokončí práci. Obraz nastříká deodorantem. Na závěr ještě namaluje na kancelářský papír lebku se skříženými hnáty s nápisem NESAHAT a papír pak přišpendlí na plátno.

Odejde, ihned se ale vrací a papír zase sundá. Definitivně odchází.

Přestávka -----

Hrstková: Racku, můžete mi říct, proč ste tam nedal ten papír! A proč ste tam nechal ten obraz?
Racek: Já sem ho tam dal, paní doktorko, ale přišel mi trochu blbej,
tak sem ho zase sundal, že ho ještě předělám, ale pak sem na to zapomněl.
Hrstková: Zapomněl? Tak na prémie také zapomeňte. A obraz tam zůstal proč?
Racek: No, já myslel že to je jedno, stejně byl zakrytej.
Hrstková: Jedno? No, tak mě je to taky jedno. Já vám říkám, na prémie zapomeňte.
Bože to byl průser. A ta Lída, jak jim to ještě podala!

Přichází kurátorka Poláková. V ruce nese termostku s čajem, posadí se a naleje si do víčka.

Hrstková: Prosímte Lído, proč si to těm Američanům odkryla?
 My tady blbneme, abychom zachránili co se dá, a ty je před to přivedeš a ještě to odhalíš?!
 Poláková: Hele Boženko, já sem poslední, komu tady můžeš nadávat.
 Jedinej, kdo má právo být naštvanej, jsem já.
 A vůbec nechápu, proč ste mi to neřekli?
 Hrstková: A kdy sme ti to měli říct, když si přišla až na vernisáž!
 Poláková: Dobře víš, Boženko, že sem jela pro ně na letiště.
 Hrstková: No dobře, ale vždyť si viděla, že je to překrytý!
 Pláková: Já si myslela, že to udělal Beneš, jako součást svého díla!
 Jak mě mohlo napadnout, že ste to udělali vy?
 Hrstková: No fajn, teď už je zbytečné se v tom hrabat. Musíme se k tomu nějak postavit.
 Beneš nám napsal, že nás bude žalovat.
 Poláková: Ani se mu ani nedivím, Boženko!
 Hrstková: Bože, kdyby trochu počkal, tak bychom si to nějak vysvětlili, ale on začal hned vyšilovat.
 Ty Američani z toho byli úplně zmatený.
 Poláková: Boženko, já ho chápu. Já bych na jeho místě nejednala jinak! To ho muselo hrozně ranit,
 on na tom nápadu dělal celý semestr a my mu to takto zničíme!
 Racek: Vždyť to měl za půl hodiny sfouknutý.
 Hrstková: Racku, prosím vás! - *káravě*
 Racek: No, já jen, abychom z toho nedělali takovou tragédii.
 Vždyť se to těm amíkům díky paní kurátorce moc líbilo. Ona o tom moc hezky mluvila.
 Když jim řekla, že napjatá tětíva vývojového luku, byla předpokladem,
 pro vznik expresivní myšlenky tohoto díla, tak byli úplně naměkko.
 Poláková: Nechte toho, pane Racku. Víte jak mi je trapně?
 Já si tu řeč psala dopředu a dala si na tom hodně záležet a díky vám se teď úplně zesměšním.
 Racek: Ale nezesměšníte. Jim jde stejně jenom o kšeft.
 A když sem viděl, jak jim svítily oči, tak bych se nebál.
 Hrstková: To je sice hezký, ale až jim dojde, že to neudělal Beneš, ale obyčejnej instalatér,
 tak s námi přeruší veškeré styky. Ještě že hnedka odešel.
 Já myslím, že ho musíme nějak zastavit. Jestli jim to napíše, tak jsme vyřízený.
 Vždyť i oni pak budou za blbce. To bude taková ostuda, že o tom budou vědět úplně všichni.
 Bože, to je příšerný. Já se z toho zblázním.
 Racek: Tak to dejte Malátnýmu, von už ho nějak srovná.
 Hrstková: No, to by možná šlo. On to s lidma umí. Konečně z vás Racku vypadlo něco rozumnýho.
 Ano, zavoláme doktoru Malátnýmu, celou záležitost mu vysvětlíme a ono už ho něco napadne.
 Poláková: Ale Boženko, poslední si říkala, že pan doktor je docela drahý.
 Hrstková: To máš pravdu. Je drahej jako prase! Ale stejně sem ho chtěla přesvědčit na paušál.
 Najímat ho na každou prkotinu zvlášť je stejně neudržitelný.
 Vždyť si vem, kolik jsme měli letos jenom zápůjek.
 Poláková: No dobře, ale spoustu z toho jsem udělala já. Vždyť je to pořád stejné.
 Hrstková: To sice je, ale sama si za mnou chodila, jak to nestíháš.
 Nic, já myslím, že je to jasný. Zavoláme doktora a pak uvidíme.

Sezení u Malátného v kanceláři

Malátný: Heleďte se, já tady před sebou vidím dvě kauzy, respektive tři ... možná čtyři.
 Tak to vezmeme postupně. Nejdřív musíme vyřešit toho Beneše.
 Musíme mu vysvětlit, že to co považuje v současné situaci za své autorské dílo,
 autorské dílo není. A nikdy být nemohlo, protože jeho dílo se už dávno vypařilo. Že?
 On bude namítat, že má fotodokumentaci a to my mu uznáme. To je totiž skutečně jeho.
 Pokud bude namítat, že plátno pořídil on, tak mu vysvětlíme, že ho koupil už hotové,

tedy to plátno rozhodně nemůže splňovat základní definici autorského díla, tedy jeho jedinečnost. To plátno mu samozřejmě musíte uhradit. To je jasné.

Poláková: Tedy pane doktore, vy jste úžasný!

Hrstková: A co když s tím nebude souhlasit!

Malátný: To se nebojte, to už nechte na mě.

Poláková: On už to pan doktor nějak vysvětlí, že pane doktore!

Malátný: Uvidíme. Teď tu máme tu druhou kauzu.

Tedy zničené plátno, topení a zašpiněnou stěnu instalatérskou firmou Patejdl.

To by měl uhradit on. Tu práci přijal na svou zodpovědnost, tedy musí nést i následky.

Hrstková: No, s ním to asi bude trochu těžší. Já se bojím, že se na nás vyprdne.

Malátný: Nebojte se, to nemůže, neboť škoda i jeho vina je zjevná.

Poláková: Tedy já bych vás nechtěla mít za nepřítele.

Vy se dokážete na věci tak jasně podívat. To já neumím.

Malátný: Tak pokračujme. Ještě tady hrozí to nedorozumění s Metropolitan Museum.

Tam hrozí podezření z podvodu, neboť tady paní doktorka Poláková je uvedla v omyl.

Poláková: Já to ale neudělala schválně, pane doktore.

Hrstková: To je jasné Lído, nechme pana doktora domluvit.

Malátný: Já bych jim to prostě přiznal.

Hrstková: No, to né, to by byla hrozná ostuda!

Malátný: Tak dobře, tuto část zatím odložíme a uvidíme, jak se to vyvine.

Poláková: No já doufám, že to nebude třeba. A co čtvrtá kauza, pane doktore?

Malátný: S tou vás zatím nebudu zatěžovat, jen se snažím dívat trochu dopředu.

Hrstková: No, tak to je skvělé, jsem ráda, že ve vás máme oporu, pane doktore.

Malátný: Ještě bychom si ovšem měli vyjasnit finanční plnění.

Hrstková: To je jasné, o tom už jsme u nás mluvili. Já bych vám ráda navrhla paušální smlouvu.

Stejně toho pro nás děláte hodně, tak to tím aspoň zjednodušíme.

Malátný: Já to moc rád nevidím, paní doktorko.

Výsledkem paušálních dohod je často jedna strana ukřivděná. Ale když na tom trváte!

Hrstková: Tak co navrhuje?

Malátný: Já bych to rozdělil.

Dejme tomu, že tu část s tím výtvarníkem Benešem a to, co pro vás už dělám nyní, můžeme udělat na paušál.

Ale byl bych rád, kdybychom se domluvili na nějakou rozumnou dobu, aby se mi to vůbec vyplatilo. To víte, každý má svou hypotéku a já nejsem žádná výjimka.

Poláková: Já jsem slyšela, že stavíte domek, pane doktore.

Malátný: Ano, to je pravda, ale to víte, dneska je všechno drahé. Lidé neví, co by si měli za svou práci říct.

Poláková: A kde to máte?

Malátný: Zdědil jsem starý domek na Ořechovce. Ale je to ruina.

Poláková: Kde konkrétně, já tam za studií bydlela v podnájmu?

Hrstková: Liduško, můžeš, prosím, pana doktora nechat domluvit?!

Malátný: Ano. Tu druhou věc s firmou Patejdl bych vzal za svou klasickou taxu, 2 450 korun za hodinu.

Hrstková: No, co se dá dělat a kolik myslíte, že vám to zabere?

Malátný: To vám takto dopředu nedokážu říci, ale ujišťuji vás, že se budu snažit to udělat maximálně efektivně.

Nakonec v případě, že to půjde k soudu a my ten spor vyhrájeme, tak to bude platit on.

Poláková: Teda vy jste zlatý, pane doktore.

Hrstková: A kolik si představujete ten paušál?

Malátný: No, já bych to viděl tak na tři roky a mohlo by to být něco kolem třiceti tisíc měsíčně.

Hrstková: To je dost!

Malátný: To jen tak vypadá, paní doktorko, ale když se podíváte, kolik se fakturovalo v minulém období, tak to zase tak velký rozdíl není. Taky si musíte uvědomit, že riskuji, že té práce bude víc. A je to včetně toho Beneše. A ten, pokud si najme některého z mých kolegů,

to může také otočit ve svůj propěch.

Hrstková: To jako, že to také můžeme prohrát?

Malátný: Já samozřejmě budu dělat vše, co je v mých silách, ale že bych vám tady zaručil jasný výsledek, to rozhodně nemůžu. Ale ze své praxe pevně věřím, že to dopadne dobře.
Pořád tu také máme jištění v podobě sporu s firmou Patejdl.
Veškeré vzniklé škody jsou důsledkem jejich konání a tudíž by měly jít za nimi.

Hrstová: No tak dobře, pane doktore.

Malátný: Tak jsme tedy domluveni a pokud máte ještě chvilku čas, tak má asistentka připraví dohody.
Bude dobré, když to podepíšeme, dokud si všichni pamatují detaily.

Poláková: To víte, že počkáme, pane doktore. Co bychom bez vás dělali...

Kavárna - rozhovor s Patejdlem. Malátný má před sebou vídeňskou kávu se šlehačkou, kterou si během rozhovoru očividně vychutnává a Patejdl malé presso.

Malátný: No, víte, já jsem chtěl s vámi hovořit o té události v galerii. O té, řekněme, nehodě s topením.
A omlouvám se, že jsem vás vytáhl sem, ale v té restauraci vedle byl opravdu strašný hluk, tam bychom se neslyšeli.

Patejdl: No dobře a vo co de?

Malátný: Jde o to, pane Patejdle, že vaše firma způsobila mému klientovi škodu, která narostla a ještě může narůst do nepříjemných rozměrů.
A já bych byl rád, abychom si ujasnili, že tomu rozumíte a jste připraven nést následky.

Patejdl: Vždyť jsem za to nic nechtěl. Ještě sem jim nabídl, že to natřeme!

Malátný: No, víte, ono to není tak jednoduché!
Vy jste zničil, tedy respektive váš zaměstnanec, umělecké dílo.

Patejdl: Co to blábolíte! Jaký dílo?

Malátný: No ten obraz, co tam visel na stěně.

Patejdl: Vždyť na něm nic nebylo!

Malátný: Máte pravdu, zdánlivě to tak mohlo vypadat, ale skutečnost byla jiná.

Patejdl: Já vám vůbec nerozumím!

Malátný: Heleďte se, na tom obraze bylo dílo studenta posledního ročníku pražské akademie Beneše, který je teď připraven si nárokovat odškodné za zničení svého díla a zmaření obchodní příležitosti v podobě ztráty zájmu o jeho práci od Metropolitan Museum v New Yorku.

Patejdl: Vy ste se dočista zbláznil. Jaký dílo, vždyť ten obraz byl bílej jak tahle stěna.
Navíc už byl pocákanej!

Malátný: No právě! Byl, jak vy říkáte pocákaný, ale vodou! Čistou vodou!
A nehovořil bych o pocákání, neboť záměrem umělce Beneše nebylo obraz jen tak pocákat, nýbrž na něm dočasně vytvořit kresbu v podobě přesně aplikovaných vodních skvrn, které se záhy vypaří.

Patejdl: A jaký je v tom rozdíl?

Malátný: Pro autora zásadní. Ale to jsou jen technikálie díla. To důležité je, že jste mu jeho záměr zmařil.

Patejdl: A co s tím mám jako dělat? To se mu mám omluvit, nebo co?
Doprdele, já sem jen topenář a takový věci, když děláme topení se dějou pořád.

Malátný: To vám upřímně věřím, ale tady jde o zničené umělecké dílo.
A vzhledem k zájmu Metropolitan Museum, nejde o malé peníze.
Já vás tedy chci upozornit, abyste se na případné následky připravil.

Patejdl: A jaký následky to jako maj bejt?

Malátný: Peníze, pane. A možná hodně peněz.
Pan Beneš to totiž hodlá žalovat a já se obávám, že to může vyhrát.
A pak vás to bude opravdu stát dost. Možná by se vám vyplatilo si najít právníka.

Patejdl: A kde ho asi seženu?

Malátný: No, řekněme, že bych vám mohl některého z kolegů doporučit, ale upozorňuji vás, že takový dobrý právník také něco stojí.

Patejdl: A kolik si jako účtuje?
 Malátný: No, když vezmeme v úvahu, že způsobená škoda včetně soudních poplatků se může řádově vyšplhat klidně ke čtvrtmilionu, tak pod dva tisíce určitě nepůjde.
 Patejdl: Kolik?
 Malátný: Dva tisíce.
 Patejdl: Ne, já myslel tu škodu.
 Malátný: Čtvrtmilionu. Ale může to být i víc.
 Patejdl: Vy ste se posral! Já nikomu čtvrt melounu platit nebudu!
 Malátný: Právě proto potřebujete právníka!
 Patejdl: A vy byste to udělat nemohl?
 Malátný: Já, těžko. Já v tomto případě už zastupuji galerii. Proti vám!
 Patejdl: Aha.
 Malátný: No, ale možná by zde byla jedna cesta. Řekněme ne úplně standardní, ale dalo by se to! Při troše štěstí, to může vyjít. Víte, já stejně musím hovořit s tím Benešem. No a kdyby se mi podařilo ho přesvědčit, aby tu žalobu nepodával, tak byste z toho byl venku. Uhradíte akorát novou výmalbu místnosti a ten kohout.
 Patejdl: No, to byste byl moc hodnej! A jak to chcete udělat?
 Malátný: To nechte na mě, nějaké argumenty bych našel. Ale zadarmo to dělat nemůžu!
 Patejdl: A co byste za to chtěl?
 Malátný: No víte, já jsem zdědil takový starý domek a teď ho rekonstruuji. Kdybyste, řekněme za náklady mi tam pomohl udělat topení, tak bychom byli vyrovnaní. Já se pokusím vás z toho dostat a vy na oplátku zase pomůžete mě. Co na to říkáte!
 Patejdl: No to by šlo. A kdy to jako potřebujete!
 Malátný: Hned. Není důvod otálet.
 Patejdl: Tak dobře, tak já na to zítra s klukem vlítnu!
 Malátný: To budete moc hodný! Ještě se tam nemalovalo, tak si tam můžete cákat, jak chcete. - žertovně
 Ježiš, to už je hodin. Já už musím běžet. Můžu na vás nechat to kafe?
 Patejdl: Ale jo!
 Malátný: Tak to jste moc hodnej! Nashledanou. Jo a adresu vám pošlu v esemesce. Už tam někdo pracuje, tak oni vám otevrou a řeknou, co je třeba. Tak se mějte! Nashledanou!
 Patejdl: Naschle!

Polívkárna - schůzka Malátného s Benešem. Beneš má před sebou misku s polívkou a jí.

Malátný: Tak sem chodíte na obědy?
 Beneš: Máme to sem ze školy blízko.
 Malátný: To chápu a koukám, že sem chodí hezká děvčata.
 Beneš: Jo, to jsou holky z naší školy.
 Malátný: Pěkné. Úplně vám závidím vaše mládí. Já, když jsem byl ve vašich letech.
 Beneš: A co jste ode mě potřeboval?
 Malátný: To je v klidu. Nejdřív si to dojezte...
 Beneš: Nechcete si také objednat?
 Malátný: Ne, děkuji, já moc často neobědvám.
 Beneš: Studenti tu mají poloviční slevu. Můžete si dát jednu na mě.
 Malátný: To jste hodný, tak že bych si přeci objednal?
 Beneš: Ale je to tu bez obsluhy. Musíte si dojít támhle k okýnku.
 Malátný: Tak já jsem hned zpátky.

Odchází a za chvíli se vrací s polívkou. Ochutná ji, ale moc mu nechutná. Snaží se však hrát, že je výborná.

Malátný: Děkuji, je moc dobrá.
 Beneš: Tak proč jste se chtěl setkat?

Malátný: Víte, jde o tu záležitost s tím domnělým obrazem.

Beneš: Jak to myslíte?

Malátný: Víte, galerie si mě najala, abych to s vámi vyřídil.

Beneš: A co jako máte vyřídít?

Malátný: Vy jste prý galerii sdělil, že ji hodláte kvůli tomu žalovat.

Beneš: No, to je pravda.

Malátný: Tak vidíte. A já jsem tady proto, abych vám vysvětlil, proč to není dobrý nápad.

Beneš: Tak to ste mohl říct už do telefonu!

Malátný: Počkejte, já to myslím v dobrém. Ušetřím vám tak hodně peněz.

Víte, vy jste ještě mladý a mladí se často rozhodují s horkou hlavou, ale já ze své praxe vám můžu vyprávět, jak taková rozhodnutí dopadnou. Ta polívka je opravdu dobrá.

Víte, vy si ani neuvědomujete, co taková žaloba obnáší. Co je to poplatků? Co stojí právníci? A hlavně důkazy! Ty jsou zásadní! Bez důkazů spor vyhrát nelze.

Beneš: To jste mi jako přišel vyhrožovat?

Malátný: Ne, ne, prosím vás, já jsem tady opravdu ve vašem zájmu.

Víte, já jsem se na to na žádost galerie podíval a podle mého úsudku vůbec nemáte šanci. Zmarníte čas i peníze, které...neberte to ode mě ošklivě... ale pravděpodobně nemáte!

Já vám radím, postavit se k tomu statečně a jít dál.

Jste mladý, máte všechno před sebou.

Beneš: Já vím jenom jedno, že mi zničili obraz a za to budou pykat!

Malátný: A víte, právě v tom je ten problém. Vy nemáte důkaz, že vám ho zničili.

Beneš: Ale mám, mám ho tady v mobilu.

Malátný: V mobilu máte fotografii mokrého plátna, nikoli obraz.

Vždyť musíte sám uznat, že i v případě, že by se firmě Patejdl, nikoli galerii, nestal ten incident, stejně by to plátno uschlo a z vaší práce by nezůstalo nic.

A to je podstatné.

Beneš: Vždyť na tom je ten nápad založenej!

Malátný: Ale v tom spočívají právní vady vaší žaloby.

Vy jste de facto udělal dílo, které není.

Jistě, vy máte důkaz ve svém telefonu že kdysi bylo, ale to dílo se začalo vytrácet v momentě, kdy jste ho dokončil.

A tedy i bez cizího zavinění by zmizelo.

Na takovém základě nemůžete nikoho žalovat.

Jediné, co v našem případě je trvalé, je to plátno a to jste koupil už hotové.

Já jsem si to ověřoval a je z prodejny pro výtvarníky. Tedy na čem chcete stavět svou žalobu?

Že vám někdo zašpinil prázdné plátno?

To je sice pravda, ale na žalobu to není.

To plátno vám samozřejmě musí někdo zaplatit, ale to je všechno.

Kromě omluvy a úhrady plátna víc nečekejte.

Beneš: A co byste dělal vy na mém místě?

Malátný: Heleďte se, já vám fandím. Máte dobré nápady.

Já bych to na vašem místě teď nechal plavat.

Já pro galerii dělám dlouho, mohu se u nich přimluvit, aby vám udělali nějakou pěknou výstavu a když se dohodneme, tak vám pomůžu to připravit tak, aby to bylo neprůstřelné.

Beneš: Co by mělo být neprůstřelné?

Malátný: No vaše autorství. Abyste si pak mohl přijít na pěkné peníze. Věříte mi?

Beneš: No já nevím, já si to musím ještě rozmyslet.

Malátný: Tak si to rozmyslete a pak mi můžete zavolat.

Víte, já autorské právo dělám už dlouho a své práci rozumím.

Tady je na mě kontakt. A hlavu vzůru, dneškem svět nekončí!

Tak jsme domluveni? Já se omlouvám, ale už musím běžet.
A děkuji za polívku. Nashledanou.
A udělal jste na mě dojem! Držte se.
Nashledanou.

Beneš: Naschle!

Kancelář galerie.

Poláková: Teda ten pan doktor, to je ale třída. On to vyřešil úplně se všemi.

Hrstková: Za ty peníze jsme si to mohli udělat sami.

Ten hajzl si za toho instalatéra naučtoval skoro dvanáct tisíc.

To by mě zajímalo, co s ním tak dlouhou dobu řešil!

Poláková: Ale dopadlo to dobře.

Hrstková: Jo, Beneše prej uklidnil, ale máme mu za to udělat výstavu. Teď mi řekni, kam ji mám asi nacpat!

Poláková: No, to je přece dobře, vždyť je to výborný umělec.

Hrstková: No, já myslím, že nám ho byl čert dlužnej!

Poláková: Ale Boženko, vždyť on za to nemůže.

Přichází Racek.

Racek: Zdravím, dámy! Dneska bude venku teploučko. Tak co pan doktor, jak pořídil?

Hrstková: Máme to za sebou. Ale stálo to majlant.

Racek: Takže to vyřešil. Já věděl, že to zvládne.

Já když toho chlapa poslouchám, tak často nevím o čem mluvím,

ale odkýval bych mu to všechno. Jó, když se někdo živí mluvením, tak amatér nemá šanci.

Jo a abych nezapomněl, v noci volal někdo z Ameriky, ale já mu nerozuměl,

tak to máte asi v mejlu, paní ředitelko.

Hrstková jde k počítači a stahuje mejly.

Racek: Beruško, vraťte mi ty kalhotky. Ferdovi je smutno!

Poláková: Vy s tím nedáte pokoj!

Racek: Ale Beruško, jak bych mohl!

Hrstková: No, já se z toho zblázním!

Racek: Co je, paní ředitelko?

Hrstková: Tak si představ, Lído, oni to chtějí od nás koupit!

Poláková: Co?

Hrstková: No, ten pocákanej obraz!

Racek: No, a už je to tady, já sem říkal, že to sežrali i s navijákem!

Poláková: No, to nemůžeme v žádném případě připustit.

Hrstková: A proč ne, Lído?

Poláková: Protože by to byl podvod! Vždyť i pan doktor o to mluvil.

Hrstková: Jo, ale v případě, že by se k tomu hlásil ten Beneš. Ale ten to vzdal.

Poláková: A kdo bude podle tebe autorem?

Hrstková: To ještě nevím, ale nech mě to dočíst... No, to snad není možný.

Oni to považjí za kolektivní dílo a kromě Beneše po nás chtějí doložit i další autory.

Prý jim to máme poslat co nejdříve, mají už zájemce a rádi by vše stihli do konce týdne, protože odjíždí.

Racek: A kolik nabízí, paní ředitelko?

Poláková: No, tak od toho dávám ruce pryč. To si nemůžu dovolit!

Hrstková: Proč?

Poláková: Vždyť je to úplná fraška. A Beneš na to - ak ho znám - také nepřistoupí.

Hrstková: No, já myslím, že za ty peníze to udělá i on!
Racek: Za jaký peníze? Kolik vypláznou?
Hrstková: Vzhledem k tomu, že se jedná o kolektivní práci, tak padesát tisíc!
Racek: No, to se moc nepředali.
Poláková: Taky si myslím. Za to nám to rozhodně nestojí. Já se nezdiskredituji kvůli padesátitisícům.
Hrstková: Dolarů, Liduško, dolarů!
Racek: Fíha! Tak to se plácli přes kapsu.
Hrstková: Musíme zavolat Malátnému!
Poláková: Boženko, to je opravdu hodně, ale já ti nevím! Mě se to nějak nezdá!
Hrstková: Co se ti nezdá?
Poláková: No, nechce se mi to líbit. Vždyť jsme seriózní instituce, to by nás mohlo taky zničit!
Hrstková: Liduško, kdyby ti nikdo neřekl, že to udělal ten instalatér, tak to taky nepoznáš.
Vzpomeň si, jak si o tom nejdřív sama mluvila.
Racek: To je pravda, já si to pamatuju.
Poláková: Tak dobře, ať to rozhodne pan doktor.
Hrstková: Tak já mu jdu zavolat.

Kancelář galerie

Malátný: No a máme tady tu čtvrtou kauzu!
Poláková: Jak jste to věděl, pane doktore!
Malátný: Praxe, paní dokorko, praxe!
Poláková: Teda vy jste úžasný!
Hrstková: No, jsme moc rádi, že jste přijel. Teď opravdu potřebujeme vaši radu, protože jde o hodně peněz.
Malátný: To máte pravdu a to se mi líbí.
Hrstková: No, o tom nepochybuji! Tak co s tím?
Malátný: Je to jednoduché, musíme získat souhlas všech autorů!
Hrstková: Jak to? Všech?
Malátný: No, Beneše, Patejdla a jeho zaměstnance.
Hrstková: A myslíte, že budou spolupracovat poté, co jste je tak vyděsil?
Malátný: To bych se nebál. Já myslím, že je to opravdu dost peněz na to, aby byli rozumní.
Poláková: Já - abych řekla pravdu - se toho trochu bojím, pane doktore.
Malátný: To nemusíte. Vždyť se vlastně zase tak nic moc výjimečného neděje.
Oni svou práci udělali a to nelze zpochybnit.
Američané v tom také nevidí problém. Tak já bych ho také nehledal.
Hrstková: A jak to uděláme konkrétně?
Malátný: To nechte na mě. Já se o to postarám. Jen bych si rád ujasnil jednu věc.
Hrstková: Jakou?
Malátný: Jak již jsem řekl, jedná se o další projekt, tedy si musíme i tady stanovit nějaké podmínky.
Hrstková: Vždyť máte od nás paušál!
Malátný: To je sice pravda, ale nemyslím si, že by se zrovna takto rozsáhlý případ měl řešit paušálem.
Paušál jsme si stanovili pro běžnou práci. A toto rozhodně běžné není.
Tady je potřeba připravit řadu smluv, i vícestranných
a jedná se o docela velkou částku. Já myslím, že by bylo korektní se dohodnout
na jednorázovém honoráři za celou přípravu. Honorář můžeme odvodit procentuelně.
Hrstková: A kolik byste chtěl?
Malátný: Já bych to viděl něco mezi pěti až deseti procenty.
Hrstková: No počkejte, to je snad trochu moc!
Malátný: No, moc. Padesát tisíc dolarů je také moc.
A jak už jsem jednou říkal, já také mám svou hypotéku a ani mě nikdo nedá nic zadarmo.
Ta práce je vysloveně specializovaná a musí být provedena i v angličtině.
Já nevím, kdo jiný by vám s tím tady pomohl.

Hrstková: Tak se pojďme dohodnout na těch pěti.
Malátný: Dobře, tak to tedy zaokrouhlíme na sedmdesát tisíc.
Poláková: Teď tomu trochu nerozumím, to vám budeme ještě dvacet tisíc doplácet?
Hrstková: Ale ne, Lído, pan doktor to myslí v korunách. No, je to sice hrozná částka, ale co můžeme dělat!
Malátný: Nezapomeňte paní doktorko, že vy z toho budete mít víc jak třetinu. To je také dost peněz.
Hrstková: Dobře, už jsem řekla, že s tím souhlasíme.
Malátný: Tak výborně, já se do toho hned pustím.

Sál galerie, slavnostní stůl s vínem a zákusky, na stěně visí společný obraz a kolem jsou další díla.

Hrstková: To jsem moc ráda, že jsme se tu všichni sešli.
Poláková: A kde je náš mladý umělec?
Racek: Prej něco ještě dodělává tady pro pana doktora. Tak přijde později.
Malátný: Je to hodný chlapec.
Poláková: A nadějný. Toho si budou ve světě pamatovat!
Malátný: Jo, abych nezapomněl, tady je ta dohoda na to topení!
Pojďme to hned podepsat, než se to tady něčím poleje.
Racek: Na to je expert tady mladej! Ale třeba by vám to zhodnotil!
Nechcete to tady na stole ještě chvíli nechat?
Patejdl: Teda, když ste přišel s tím, že tady z kluka bude umělec,
tak jsem myslel, že se ze mě děláte šoufky!
Ale teď už tomu věřím! Tondo, to bych nikdy neřek, že budeš tak slavný!
Sice, řeknu vám, že celý topení zdarma jsem nedělal ani pro svou mámu,
ale když z toho má bejt takovej balík, tak já to teda podepíšu.

*Tonda se usmívá a jí chlebiček. Patejdl bere od Malátného smlouvy a pero a podepisuje.
Poláková se zadívá na obraz.*

Poláková: A víte, že se mi to opravdu líbí. Má to takový expresivní nádech.
Nikdy bych neřekla, že touto cestou může vzniknout tak kvalitní umění.
No podívej se Boženko, tady na tu spodní část. Ta mě připomíná pozdního Kandinského.
A tady nahoře, zase jako by to dělal Polok! A tady úplně dole, jak to steklo, to je hotovej Kintera.
Hrstková: Tak zase nepřeháněj Lído.
Pláková: Ne, vážně! Ty tahy jsou bez jakéhokoliv pozadí příkladem naší minulé i nynější existence.
A jsou neuvěřitelně spontánní. A kladou si za cíl nás alarmovat.
Zamýšlet se nad děním kolem nás.
Je z nich patrná společná široká škála ... zásdně formulovaných postojů a vyostřených vyjádření!
Já jsem opravdu nadšená! To dílo je symbolem naší složité doby!
Patejdl: Kluk byl šikovnej, ale já na tom mám taky svůj podíl. Že, pane doktore?
Malátný: Ve smlouvě je to jasně stanoveno.
Patejdl: No, vždyť to říkám. Teda, řeknu vám, to je nejlepší kšeft, kterej jsem dělal!
Hrstková: No já jsem ráda, že to tak dopadlo.
Racek: Tak bychom to snad měli zapít!

Nalévá do skleniček.

Poláková: Máme štěstí, že se nás ujal pan doktor. Děkujeme pane doktore!
Racek: Tak že bychom si na něj připili!
Poláková: Tak na vás, pane doktore!
Malátný: Děkuji, to nemuselo být. Víte, já si myslím, že by si lidé měli pomáhat.
Poláková: Nebudte tak skromný, pane doktore! Vždyť vy jste nás zachránil.

Všichni si přituknou.

Racek: Promiňte, ale já se musím smát, jak jste nejdřív vyváděla, paní ředitelko.
Hrstková: A vy se mi divíte? Já už měla před očima ten průser!
Poláková: Ty hned vidíš, Boženko, vše černě.
Hrstková: No, ty máš, Lído, co říkat!
Poláková: Já za to nemůžu, že jsem tak opatrná!
Racek: Ještě že jsem ten obraz nesundal!
Hrstková: To ste měl pro jednou kliku.
Racek: Vždyť já bych měl mít nárok taky na svůj podíl!
Hrstková: Vy buďte rád, že vám nestrhnu ty prémie.
Racek: Opravdu, paní ředitelko?
Hrstková: Pokud ovšem zase něco nepoděláte!
Patejdl: Ale máte to tu hezký! Odkud máte ty chlebičky?
Poláková: To jsem dělala já.
Patejdl: Jsou moc dobré, že jo, Tondo!
Racek: Tak já bych pustil nějakou hudbu.
Hrstková: Jo, ale něco klidnějšího. Ne ten váš randál!

Racek jde k přehrávači a zmáčkne tlačítko. Ozve se hlasitá hudba připomínající techno!

Hrstková: Racku, co sem vám říkala!
Racek: To je jen na začátku, za chvíli se to zklidní, paní ředitelko!
Hrstková: Racku, zeslabte to!
Racek: Já se snažím, ale to kolečko se protáčí!

Polákové zvoní telefon, ale kvůli hluku v sále není nic slyšet.

Poláková: Promiň, já tady nic neslyším, počkej chvilku, já si odběhnu do klidu.

Poláková odejde, vyřídí telefon.

Hrstková: Racku, vypněte to!
Racek: Co ste říkala, paní ředitelko?
Hrstková: Abyste to vypnul!
Racek: Já se snažím, paní ředitelko!
Hrstková: Ne zeslabil, ale vypnul!

Od stolu se zvedne Malátný, jde k Rackovi a vypne hudbu!

Hrstková: Uf, to je úleva! Děkujeme pane doktore!

Oba si sedají zase ke stolu. Vrací se Poláková. Na první pohled je vidět, že se něco stalo.

Hrstková: Co se děje, Lído?

Celá společnost se na ni otočí.

Poláková: Tak oni to ruší!
Hrstková: Cože?
Poláková: No, ruší. Přestali mít pocit, že je to důvěryhodné.
Nejvíc jim vadí, že kromě Beneše o těch dvou ostatních nic nenašli.
Dělali si rešerši a nenašli nic. Já věděla, že to bude průšvih.

Racek: To by museli hledat mezi instalatéry!
Hrstková: Racku, vy zmlknete! A myslíš, že je to definitivní!
Pláková: Obávám se, že je.

Celá společnost je zkoprnělá.

Hrstková: Vždyť jste říkal, že je to domluvený!
Malátný: To jsem v žádném případě nelhal.
Hrstková: No, tak jakto, že to odvolali?
Malátný: Důvody už řekla tady paní doktorka. Za to já nemůžu!
Hrstková: Já se zblázním. Jak nemůžete?
Malátný: To je interní záležitost třetí strany, za to já nemůžu! Já jim do hlavy nevidím.
Poláková: Takže jsme tady všichni - promiňte mi to silné slovo - za blbce a vy od toho dáváte ruce pryč!
Malátný: Já jsem svou práci udělal.
Nastavil jsem parametry smluv přesně tak, jak to bylo od mne požadováno!
Hrstková: No dobře, ale oni to nechtějí!
Malátný: To už není moje věc.
Patejdl: Takže, jestli tomu dobře rozumím, tak oni se na to vysrali a vy na to serete taky!
Takže to topení si milej zlatej zaplatíte!
Malátný: To v žádném případě. Jak jsem již řekl, já jsem svou práci odvedl.
Předmětem naší dohody bylo vytvoření podmínek pro uzavření dohody a to se také stalo.
Smlouvy jste všichni viděli a také dobrovolně podepsali.
Hrstková: To mi chcete říct, že budete chtít i těch sedmdesát tisíc?
Malátný: Samozřejmě, paní doktorko. Já na tom nic špatného nevidím.
Jak už jsem říkal, já mám také svoji hypotéku a své závazky musím plnit.
A to očekávám i od ostatních.
Poláková: Teda vy jste hajzl!
Malátný: Opatrně na ty expresivní výrazy, paní doktorko!
Patejdl: No, tak já jdu a ještě dnes vám vytrhám ty trubky ze zdi!
Malátný: To bych vám neradil, to bychom se pak mohli dostat do sporu! A to by vás přišlo draho!
Patejdl: Teda vy ste parchant! Tondo, sbal se a deme! Já vám rozbiju hubu, to uvidíte!
Malátný: Pozor, to je vyhrožování násilím a před svědky!

Patejd odchází, Tonda ještě převrhne skleničku a chce to utřít ubrouskem.

Patejdl: Na to se vyser! Jdeme!
Poláková: No, tak já už asi taky půjdu!
Malátný: Jsem tady vozem, jedu na Ořechovku, nechcete někdo vzít?
Hrstková: To ste uhod. Sbalte si tu svou aktovku a vypadněte! A tady jste skončil!
Malátný: Pozor paní doktorko, ještě tu máme tu smlouvu na tři roky a ta stále platí!
Hrstková: Vypadněte!
Malátný: Mrzí mě, že se musíme pro dnešek takto rozloučit, ale v zásadě vás chápu.
A pokud byste měli zájem, můžeme tu dohodu s Američany ještě soudně napadnout!
Hrstková: Vypadněte!
Malátný: No dobře, tak já tedy jdu. Nashledanou!
Poláková: Já už také jdu. Udělalo se mi nějak nedobře!
Hrstková: Já to už taky balím. Můžeme jet společně. Hlavně vypadneme z tohohle blázince!
Racek: Já to tady aspoň poklidim, paní ředitelko.
Hrstková: To budete hodnej.
Racek: A co s tím obrazem?
Hrstková: Vratte to Benešovi, jestli tedy přijde.
Racek: Provedu, paní ředitelko.

*Hrstková a Poláková odcházejí. Racek uklízí a dopíjí po ostatních.
Přichází Beneš, pod paží nese obraz.*

Beneš: Dobrý den
Racek: Á, náš mladej. To ste přišel už po funuse!
Beneš: Kde jsou všichni?
Racek: Už jsme to rozpustili!
Beneš: To mě mrzí.
Racek: To nemusí.
Beneš: Proč?
Racek: Protože se to zvirtlo!
Beneš: Jak to?
Racek: No, voni si to ty amíci rozmysleli.
Beneš: To si děláte srandu!
Racek: Nedělám! A co to nesete?
Beneš: Obraz pro pana doktora. Ale počkejte, co myslíte tím rozmysleli.
Racek: No prostě usoudili, že od instalatéra vobraz nechtěj!
Beneš: Vždyť pan doktor říkal, že je to v pohodě.
Racek: Von pan doktor toho namluvil...
Beneš: No, to si s nim vyřídím.
Racek: To můžete. Ale myslím, že vám to bude prd platný.
Beneš: No to né, pan doktor mi slíbil, že se o to postará. Ještě si u mě za to objednal ten obraz.
Racek: Jo, na to je pan doktor šikovnej.
Beneš: No, tak to je bezvadný. No nic, tak já zase jdu.
Racek: Tak jo, ale ten vobraz pro doktora tu raději nechte.
Beneš: Cože?
Racek: Jestli jste s ním uzavřel dohodu, tak vám nic jinýho nezbejvá.
To víte, jak říká pan doktor, každej má svou hypotéku a dohody se musí plnit.
Beneš: No, vždyť to nekoupili.
Racek: To je sice pravda, ale pan doktor vám vysvětlí, že to není jeho problém.
Beneš: Jak to myslíte?
Racek: Nám taky vysvětlil, že mu platíme zastupování, nikoli výsledek.
Beneš: Takže, on nás všechny obral?
Racek: To jste řekl přesně. To víte, právníci. No a nechcete si s sebou vzít to vaše umění?
Když to plátno přetřete, můžete ho ještě na něco použít.
Beneš: Ne, nechci! Kldně ho vyhodte!
Racek: Tak já vám ho tady schovám. A až půjdete kolem, můžete si ho vyzvednout.
Beneš: To je bezvadný. Že já sem se na to nevysral!
Racek: To si říkám často. Ukažte, já ten obrázek pro doktora ráno zabalím, ať se mu nic nestane.

Racek přistoupí k Benešovi a vezme mu obraz.

Racek: A co ste mu vlastně namaloval?
Beneš: Objednal si moře s rackama.
Racek: No vidíte, to by se mi taky líbilo.
Beneš: Nic, já už jdu!
Racek: Počkejte, tak mě jenom napadlo, když ten obraz nechcete, nemohl bych si vzít?
Beneš: A co byste s ním jako dělal?
Racek: Víte, mám doma prázdné stěny, tak bych to tam trochu rozveselil.
Beneš: Dělejte si s ním co chcete, mě je to fakt jedno!
Racek: Tak děkuju. Ale, počkejte, nechtěl byste mi ho podepsat! Prosím, tady je fixa.
Beneš: Vy jste fakt magor.

Beneš podepisuje obraz.

Racek: A ještě prosím tady v zadu věnování. Prosím, prosím! Napište tam věnováno Rackovi, já bych si toho moc považoval. Uděláte mi tím velkou radost.

Beneš píše věnování.

Racek: Teda vy ste fakt hodnej. To se vám v životě vrátí.

Beneš: No, to určitě! Asi tak, jako dneska.

Racek: Nebudte skleslej. Jednou je zataženo, potom zase sluníčko. Musíte být optimista!

Racek: No, když myslíte. Naschledanou.

Beneš: Naschedanou a ještě jednou moc děkuju.

Beneš odchází a v tom mu zvoní telefon, tak se zastaví.

Beneš: Ahoj Terezo. Ne, celý se to nějak posralo. Já ti to řeknu, až se uvidíme.

Nejvíc se všema vyjebal ten právník. No, ten. Jo, nechal jsem mu ho tady. Proč?

Protože by se se mnou o něj soudil. Jo, tak mi to tady naznačili. Promiň, já ti to pak celý řeknu.

Beneš odchází.

Racek: Jo právníci, to jsou skuteční umělci, kam se všichni hrabou!

Na scénu vstupuje Malátný.

Malátný: A výborně, já si myslel, že tady ještě někdo bude.

Racek: A dobrý den, pane doktore, co tady děláte? Já myslel, že už jste na Ořechovce.

Malátný: Ale, musel jsem tady ještě něco vyřídit, tak mě tak napadlo, že se tu stavím, jestli mi tu pan Beneš nenechal ten obraz.

Racek: Ale to víte, že vám ho tu nechal. Nejdřív se mu nechtělo, ale já jsem mu to vysvětlil.

Malátný se na něj nevěřičně zadívá.

Malátný: A můžete mi říci, co jste mu navykládal?

Racek: Nic hrozného, asi jak byste mu to řekl vy. To víte, já se učím rychle.

Malátný: No, tak buďte opatrněj. Aby se vám to jednou nevymstilo. Tak kde ho mám?

Racek: Tady, ale moc se mu povedl. Také by se mi takový líbil. To víte, moře s rackama.

Malátný si prohlíží obraz.

Malátný: Ale jo, to tam půjde.

Racek: Já jsem si myslel, že se vám bude líbit. On je pan Beneš moc šikovnej. Také jsem od něj něco dostal.

Malátný: Ale, co prosím vás?

Racek: No tady ten slavněj obraz. Ještě byl tak hodnej a dole ho podesal. také mám od něj věnování.

Malátný: Počkejte, von vám ho věnoval? Dobrovolně?

Racek: No, chtel mi udělat radost.

Malátný: Ukažte!

Prohlíží si obraz a ze zadu věnování.

Malátný: Tak mě tak napadá, nechtěl byste ho prodat?

Racek: No, to určitě ne, vždyť je to dárek!

Malátný: No dárek. I dárek se dá zpeněžit.

Malátný sáhne do kapsy a vytáhne dva tisíce. Racek peníze pozoruje.

Racek: No to máte asi pravdu.

Malátný: A vám se určitě nějaká ta koruna navíc hodí.
Co byste řekl, že bych vám za něj dal dva tisíce?

Racek: No pane doktore, vždyť tady kvůli němu lítaly statisíce? To byste mě urazil.
A navíc, jak říkám, je to dárek. Od přítele!

Racek se významně zadívá Malátnému do očí.

Malátný: Od přítele? No tak co třeba pět?

Opět sáhne do kapsy a přidá tři tisíce. Racek kroutí hlavou.

Malátný: No dobře, tak deset?

Racek: No!

Racek na rukou ukáže dvakrát deset prstů.

Malátný: No vždyť říkám deset!

Racek kroutí hlavou a opět ukáže dvakrát deset prstů na ruce a pak pro jistotu ještě jednou deset na ruce a následně ukáže na nohy.

Malátný: Ne, dvacet? To jste se zbláznil. To nedám! Co by tomu řekl váš přítel, kdyby se to dozvěděl?
A to se může stát. To není vyloučeno. To by byl asi velmi zklamaný, že?

Racek ho chvíli pozoruje a pak rezignovaně ukáže deset prstů a jednu nohu.

Malátný: No vidíte, já věděl, že se dohodneme. Vy byste přece přítele nezklamal.

Vytáhne z kapsy zbylé peníze a dá je Rackovi.

Malátný: No, tak to bychom měli.

Pomohl byste mi to prosím odnést do vozu. To víte, vy jste na takovou práci zvyklý,
ale pro mě je to trochu těžké. Tvrdá práce v kanceláři si vyžádá svou daň.

Racek: A který máte vůz, pane doktore?

Malátný: Stojím hned před vchodem. Nebojte, můj vůz od ostatních určitě poznáte.

Racek: O tom nepochybují, pane doktore.

*Racek s obrazy odchází. Cestou mu zvoní telefon. Racek ho vytahuje z kapsy a přitom mu obrazy upadnou.
Malátný ho s opovržením pozoruje.*

Racek: No jasně Karle, neřvi, když jsem ti řekl, že to pro tebe mám, tak to asi mám.
No nedělej, zase takový prachy to nejsou. Pro mě to je brnkačka. Teď mám práci, pak ti zavolám.
Ubožák jeden.

Racek položí telefon a s obrazy odejde.

Malátný vytáhne z kapsy telefon a volá.

Malátný: Ahoj drahoušku, mohla bys mi prosím vyhledat kontakt na ty Američany!
Ne, nakonec to dobře dopadlo. Myslím, že bych měl pro ně zajímavou nabídku.
Ne, ostatní už mi hledat nemusíš. Ten obraz už je výhradně v mém vlastnictví.
Jak jsem to dokázal? Majlant? Ne, to bylo levné. Ale to víš, že s tím byly nějaké náklady.
Jasně, to budou muset nacenit. Každý máme svou hypotéku.
Ale drahoušku, copak jsem nějaký vydřiduch?
To víš, že je to v jejich zájmu. Tak to prosím připrav. Děkuju. pa.

Odloží od ucha telefon a zahledí se do hledíště.

Malátný: No, jo, co já bych všechno pro lidi neudělal. Vždyť já je mám v podstatě rád!

KONEC

